

การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในการใช้คำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลาง
ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

A Development of Knowledge and Understanding on Auxiliary Verb
of Mandarin Chinese by Collaborative Learning Model

Received: December 24, 2021

Revised: January 18, 2022

Accepted: February 1, 2022

ภูเทพ ประภากร*

Puthep Prapagorn

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจคำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลาง ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของ นักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี รวมทั้งสิ้น 23 คนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาหลัก ภาษาจีน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 กลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กระบวนการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลยึดหลักวงจร P (วางแผน เตรียมการ) - A (ลงมือปฏิบัติ) - O (พัฒนา ติดตามผล) - R (ประเมินผล) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบการทดสอบหลังเรียนและก่อนเรียน โดยผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีคะแนนเฉลี่ย 21.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.56 ค่า t คำนวณได้เท่ากับ 16.41 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเข้าใจกฎเกณฑ์การใช้เรื่องคำกริยานุเคราะห์ได้ดีขึ้น

2. ด้านความพึงพอใจของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.66 แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือช่วยให้เกิดการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในการเรียนคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ/ คำกริยานุเคราะห์/ การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ/ ความพึงพอใจ

* อาจารย์, สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Instructor, Chinese Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Thepsatri Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author E-mail Address: prapagornputhep@hotmail.com

Abstract

The Objectives of the present study were 1) to comparison of post-test and pre-test investigate the outcome of the knowledge and understanding development on Auxiliary verb of mandarin Chinese by collaborative learning model. 2) to study students' satisfaction toward collaborative learning. The participants were 23 third-year students majoring in Chinese, Faculty of Humanities and Social Sciences, Thepsatri Rajabhat University. In the second semester of the academic year 2021. The purposive sampling was employed to select the students as participants. The instruments used were pre – and post-test and satisfaction questionnaire. Research and collection of data based on the circuit P (Plan), A (Act), O (Observe) and R (Reflect) was also used as data collection. Then, The data were compared and analyzed by the mean, standard deviation. The research found that:

1. Comparison of post-test and pre-test. The posttest scores were significantly higher than before learning at .05 with an average score of 21.70 Standard deviation of 3.56 and t-value was 16.41. This demonstrates that this learning style can be used in well-structured Chinese grammar classes. Learners understand the rules of using the word better. Although the ability to fix bugs is not very high. But cooperative learning can help develop this ability.

2. The results of the data analysis on the satisfaction of target students on learning management. This pattern is very high. The mean score was 4.33 and the standard deviation was 0.66. The students were satisfied with the learning style.

Keywords : Cooperative Learning/ Auxiliary Verb/ Development of Knowledge and Understanding/ Satisfaction

บทนำ

ภาษาคือเครื่องมือการสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์ในแต่ละชาติ การศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่งจำเป็นต้องเรียนรู้ ฝึกฝนหลักเกณฑ์หรือไวยากรณ์ทางภาษาควบคู่กัน หากไม่ศึกษาหลักภาษาหรือไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ให้เชี่ยวชาญ ถ่องแท้แล้ว ย่อมส่งผลให้เกิดอุปสรรคด้านการสื่อสาร จนทำให้ประสบความล้มเหลวในการนำไปใช้ ในที่สุด ภาษาจีนกลางเป็นภาษาที่ผู้เรียนชาวไทยให้ความสนใจและตระหนักถึงความสำคัญในเวทีภาษาโลก เห็นได้ชัดจากจำนวนผู้เรียนชาวไทยที่ศึกษาภาษาจีนทั้งในระบบตามสถานศึกษาทั่วไป และผู้เรียนที่ศึกษาจากแหล่งเรียนรู้อื่น ๆ รวมถึงผู้เรียนที่ได้รับทุนการศึกษาให้ไปศึกษา ณ สาธารณรัฐประชาชนจีนมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว Chen (2021: 23) กล่าวว่าประเทศไทยนับว่าเป็นประเทศที่มีพัฒนาการด้านการเรียนการสอนภาษาจีนไปอย่างก้าวหน้าต่อเนื่อง ขณะเดียวกันยังเป็นประเทศมีครูผู้สอนภาษาจีนชาวจีนมากที่สุดในโลก ส่งผลให้สถานศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับบัณฑิตศึกษาเปิดสอนภาษาจีนอย่างกว้างขวาง สถิติผู้เรียนภาษาจีน

.....
ชาวไทยจึงมีจำนวนมากกว่าหนึ่งล้านคนทั่วประเทศ สอดคล้องกับรายงานการวิจัยการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยหลายฉบับที่ระบุจำนวนตรงกันว่าผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยมีเพิ่มมากขึ้นอย่างมาก อาทิ รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับประถมศึกษาของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (Office of the Education Council, 2016: 13) กล่าวว่าช่วงที่มียุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนของกระทรวงศึกษาธิการเป็นระยะเวลา 5 ปี (พ.ศ.2549-2553) ส่งผลให้มีผู้เรียนมากถึง 863,056 คน และมีโรงเรียนทุกสังกัดเพิ่มขึ้นเป็น 1,524 แห่งที่เปิดสอนภาษาจีน สิ่งนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าภาษาจีนกลางได้รับความนิยม รวมถึงมีความสำคัญต่อการศึกษาของผู้เรียนชาวไทยเป็นอย่างมาก และยังคงเป็นเช่นนี้ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

แต่ด้วยปัญหาสำคัญในการศึกษาภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทยประการสำคัญคือการศึกษาหลักไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง ด้วยเหตุผลหลัก 2 ประการคือ

1. การเรียงคำและการวางตำแหน่งของส่วนขยายในประโยคระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือรูปประโยคหลักจะเรียงจาก “ภาคประธาน + ภาคแสดง” เช่นเดียวกับภาษาจีน แต่ทว่าส่วนขยายของประโยคในภาษาไทยจะวางไว้ข้างหลังส่วนคำหลัก (คำที่ต้องการขยาย) นี่เป็นส่วนที่แตกต่างสำคัญระหว่างรูปประโยคภาษาจีนกับภาษาไทย ดังนั้นหากผู้เรียนชาวไทยต้องการพูดหรือเขียนแต่งประโยคจึงมักจะยึดติดกับรูปแบบประโยคของภาษาแม่ ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยในการเรียนภาษาจีนระดับต้น เช่น

1) *你应该不走得那么快。(คุณไม่ควรเดินเร็วขนาดนั้น)

จากตัวอย่างที่ 1) รูปประโยคปฏิเสธ สังเกตได้จากมีคำว่า “不(ไม่)” และมีคำกริยานุเคราะห์ คือคำว่า “应该” ผู้เรียนเข้าใจการเรียงลำดับคำในภาษาจีนผิด ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น 不 + คำกริยานุเคราะห์ + คำกริยาหลัก ควรแก้เป็น “你不应该走得那么快。”

2. ปัญหาการแยกแยะคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (近义词) ตัวอย่างคำศัพท์ที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้ผิดหรือใช้สลับกันอยู่เสมอ เช่น

2) *昨天的练习我不会做完。(แบบฝึกหัดของเมื่อวานฉันไม่สามารถทำเสร็จ)

3) *我嗓子疼，现在不会唱歌。(ฉันเจ็บคอ ตอนนี้ไม่สามารถร้องเพลงได้)

จากตัวอย่างที่ 2) และ 3) ประโยคที่ถูกต้องคือการใช้คำว่า 能(สามารถ) แทนคำว่า 会(สามารถ) เราจะพบว่าเป็นข้อผิดพลาดในด้านการเลือกใช้คำกริยานุเคราะห์ระหว่าง 能 กับ 会 เนื่องจากคำกริยานุเคราะห์สองคำนี้ หากแปลความหมายเป็นภาษาไทยจะมีความหมายใกล้เคียงกันแต่หากพิจารณาในด้านไวยากรณ์และหลักการใช้คำศัพท์ทั้งสองคำนี้มีความแตกต่างกันเหล่านี้เป็นตัวอย่างที่พบบ่อย โดยเฉพาะผู้เรียนชาวไทยที่เริ่มศึกษาภาษาจีนในระดับพื้นฐาน ซึ่งหากยังไม่แก้ไข ย่อมส่งผลต่อการศึกษาภาษาจีนในระดับที่สูงขึ้น

คำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลางถือว่าเป็นเนื้อหาสำคัญประการหนึ่งที่ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูงต้องศึกษา และยังคงเป็นเรื่องที่ผู้เรียนประสบปัญหาในการนำไปใช้สื่อสาร จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ พบว่างานวิจัย บทความต่าง ๆ ล้วนเห็นว่าสาเหตุที่ผู้เรียนชาวไทยยังใช้คำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนผิดพลาดเกิดจากยึดติดความหมายของคำกริยานุเคราะห์ตามอรรถิพของภาษาแม่ กล่าวคือ หากแปลความหมายของคำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนเป็นภาษาไทยจะตรงกับคำว่า

.....
“อยาก ต้องการ สามารถทำอะไรสิ่งหนึ่งได้” เป็นต้น เมื่อผู้เรียนเข้าใจความหมายแล้วจึงเข้าใจว่าคำกริยานุเคราะห์ทั้งสองภาษามีวิธีการใช้ที่ใกล้เคียงกัน สุดาวดี ถาวงษ์กลาง (Thawongklang, 2015: 133) กล่าวว่าภาษาจีนกับภาษาไทยล้วนมีโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์หลักที่เหมือนกันคือ “ประธาน+กริยา+กรรม” แต่มีลักษณะโครงสร้างของคำขยาย ที่ต่างกัน ซึ่งจากการวิเคราะห์คุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ของคำกริยาแสดงทัศนภาวะ “能、会、可以” กับคำว่า “ได้” พบว่าในภาษาไทยคำว่า “ได้” มักปรากฏเป็นคำกริยาช่วยหน้าหรือหลังคำกริยา เมื่อปรากฏเป็นคำช่วยหน้าจะมีความหมายว่า “มีโอกาส” แต่เมื่อปรากฏเป็นคำช่วยหลังกริยาจะมีความหมายว่า “สามารถ อนุญาต” คำช่วยหลังกริยานี้มีความหมายตรงกับคำว่า “能、会、可以” ในภาษาจีน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่มุ่งศึกษาปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทยจำนวนหนึ่งในฐานข้อมูล CNKI ซึ่งเป็นฐานข้อมูลบทความทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ทุกระดับการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดของประเทศจีน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่ Chen (2009) เรื่องวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทย 《泰国学生汉语能愿动词偏误分析》 บทความวิจัยของ Tang (2015) เรื่องวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทยและแนวทางการจัดการเรียนการสอน 《泰国学生汉语能愿动词偏误分析及教学建议》 บทความวิจัยของ Zhang (2015) เรื่องอภิปรายการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่อง “能、可以” สำหรับผู้เรียนชาวไทย 《浅谈“能”和“可以”的对泰汉语教学》 และบทความวิจัยของ Huang (2020) เรื่องวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทย 《泰国学生汉语能愿动词偏误分析》 ให้ความคิดเห็นถึงปัญหาการใช้คำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยไปในทิศทางเดียวกันว่าสาเหตุของปัญหาที่สำคัญมาจาก 3 ปัจจัยหลัก ประกอบด้วย 1) อิทธิพลจากภาษาแม่ 2) การศึกษาที่ไม่มากพอต่อการนำไปใช้สื่อสาร และ 3) การจัดการเรียนการสอน รวมถึงหนังสือ ตำราที่ขาดการวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาที่ผู้เรียนชาวไทยประสบอยู่ อันเนื่องมาจากการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยส่วนใหญ่ ผู้สอนจะนำตำรา หนังสือเรียนจากประเทศจีนมาใช้โดยตรง จึงขาดการอธิบายที่สอดคล้องกับลักษณะหรือรูปแบบของปัญหาที่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้สื่อสารผิด และที่สำคัญขาดการเปรียบเทียบระหว่างสองภาษาให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดรูปแบบข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อยในการนำคำกริยานุเคราะห์ภาษาจีนกลางไปใช้ในการสื่อสารของผู้เรียนชาวไทย ดังนี้

1. เติมคำกริยานุเคราะห์เข้าไปโดยไม่จำเป็น (误加或添加) ตัวอย่าง

j 公司需要会懂汉语的人才。

公司需要懂汉语的人才。(Huang, 2020: 199)

k 所以我觉得不管发生什么都应该可以接受。

所以我觉得不管发生什么都(应该)(可以)接受。(Chen, 2009: 133)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่ารูปแบบข้อผิดพลาดนี้เกิดจากการเติมคำกริยานุเคราะห์เข้าไปโดยไม่จำเป็นหรือเติมเข้าไปมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น ตัวอย่างประโยคแรก ความหมายของประโยคคือ “บริษัทต้องการคนที่เข้าใจภาษาจีน” ซึ่งประโยคที่ถูกต้องไม่จำเป็นต้องมีคำกริยานุเคราะห์ เนื่องจากคำกริยานุเคราะห์ “会” จะใช้กับความสามารถที่ผ่านการฝึกฝน แต่ในความหมายของประโยคไม่ได้สื่อความหมายถึงการเรียนรู้ ฝึกฝน ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีคำกริยานุเคราะห์ดังกล่าว ส่วนประโยคที่สอง ความหมายคือ “ดังนั้นฉันคิดว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

.....
ล้วน (ควรจะ) (สามารถ) ยอมรับได้” ซึ่งประโยคนี้ต้องเลือกคำกริยานุเคราะห์คำใดคำหนึ่งเท่านั้น มิควรใช้ทั้งสองคำเพื่อมิให้เกิดความฟุ่มเฟือย

2. ขาดคำกริยานุเคราะห์ในประโยค (遗漏)

l 我借你的自行车吗?

我能借你的自行车吗? (Huang, 2020: 199)

m 我想他们很喜欢泰国按摩, 因为在韩国没有这个东西。

我想他们应该很喜欢泰国按摩, 因为在韩国没有这个东西。(Chen, 2009: 133)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า หากประโยคที่ขาดคำกริยานุเคราะห์ ย่อมส่งผลให้เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ถูกต้องตามหลักภาษาจีน อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับรูปแบบของประโยคที่ใช้แสดงการขอร้อง ดังเช่นในตัวอย่างที่ 3 ความหมายของประโยคคือ “ฉันขอยืมรถจักรยานของคุณหน่อยได้ไหม” ควรจะเติมคำว่า “能” เพื่อใช้แสดงถึงการขออนุญาต ขอร้องและใช้ในประโยคคำถามจึงจะต้อง มีเช่นนั้นผู้ฟังจะเข้าใจว่าประโยคข้างต้นเป็นคำสั่ง ส่วนประโยคที่ 4 นั้น ความหมายของประโยคคือ “ฉันคิดว่าพวกเขาจะชอบการนวดแผนไทย เพราะที่ประเทศเกาหลีไม่มีสิ่งนี้” ควรเพิ่มคำว่า “应该” แสดงความหมายถึงการคาดเดา คาดคะเน หากไม่มีจะสื่อความหมายถึง การตัดสินใจเอง ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปได้ ด้วยเหตุนี้รูปแบบข้อผิดพลาดในลักษณะนี้ส่งผลถึงความถูกต้อง สมบูรณ์และการนำไปใช้เพื่อการสื่อสารโดยตรง ส่งผลต่อความสำเร็จในการสื่อสารต่อไป

3. เลือกคำกริยานุเคราะห์ผิดคำ (误代)

n 我们都知道如果没有护照, 我们不可以回泰国。

我们都知道如果没有护照, 我们^{不能}回泰国。(Chen, 2009: 134)

o 这篇文章不难, 你应该会读懂。

这篇文章不难, 你应该^能读懂。(Huang, 2020: 199)

จากตัวอย่างข้างต้นจะพบว่าการเลือกใช้คำกริยานุเคราะห์ผิดหลักภาษาจีนย่อมส่งผลให้ประโยคไม่สมบูรณ์ ยังสะท้อนให้เห็นถึงตัวผู้ใช้เองที่ขาดความรู้ ความเข้าใจในการใช้คำประเภทย่อย ตัวอย่างประโยคที่ 5 ความหมายคือ “พวกเราล้วนทราบว่าหากไม่มีพาสปอร์ต พวกเราไม่สามารถกลับประเทศไทยได้” ประโยคนี้ควรใช้ “能” แทน เนื่องจากแสดงถึงเงื่อนไขการกระทำบางอย่างและเป็นประโยคปฏิเสธ ไม่สามารถใช้ “可以” ส่วนประโยคที่ 6 ความหมายคือ “บทความนี้ไม่ยาก คุณน่าจะสมารถอ่านได้” แม้ว่าคำว่า “能” และ “会” ล้วนแปลความหมายได้ว่า “สามารถ” ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ แต่เนื่องจากวิธีการใช้สองคำนี้แตกต่างกัน “能” ใช้กับสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยให้สามารถทำการกระทำหนึ่งได้ มิได้เกิดจากการฝึกฝน เรียนรู้ ส่วน “会” มักใช้กับความสามารถที่ผ่านการฝึกฝนหรือการคาดคะเนว่าจะเกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้น ดังนั้นประโยคนี้จึงควรใช้เป็น “能”

4. เรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง (错序)

p 你把照相机能借给我吗?

你^能把照相机借给我吗? (Huang, 2020: 199)

q 我一直会都在。

我一直都会^在。(Huang, 2020: 199)

.....
จากตัวอย่างข้างต้นเห็นถึงวิธีการเรียงลำดับคำกริยานุเคราะห์ในประโยคพิเศษของภาษาจีนคือประโยค “把” ตำแหน่งของคำกริยานุเคราะห์จะต้องวางไว้หน้าคำว่า “把” จึงจะถูกต้องตามหลักภาษาจีน ดังตัวอย่างประโยคในข้อ 7 ความหมายคือ “คุณสมารถนำกล้องถ่ายรูปให้ฉันยืมได้ไหม” ตำแหน่งของคำว่า “给” จึงต้องวางไว้หน้าคำบุพบท “把” ส่วนข้อ 8 ความหมายของประโยคคือ “ฉันล้วนสามารถอยู่ได้ตลอด” เนื่องจากคำว่า “都” เป็นคำกริยาวิเศษณ์แสดงขอบเขตของการกระทำ ดังนั้นเพื่อเสริมให้น้ำเสียงของประโยคชัดเจน เน้นหนักมากขึ้น คำกริยานุเคราะห์ “会” จึงต้องด้านหลังว่า “都” จึงจะถูกต้อง ซึ่งปัญหาเรื่องการเรียงลำดับคำนี้เกี่ยวโยงกับหลักภาษาจีนเรื่องอื่นด้วย ดังนั้นผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยในระดับสูงย่อมต้องมีพื้นฐานการใช้คำกริยานุเคราะห์ที่ตีพอเสียก่อน จึงจะสามารถศึกษาหลักภาษาจีนที่สูงขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การศึกษาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา แม้ว่าผู้เรียนจะมีพื้นฐานจากการศึกษาจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาพอสมควรแล้ว แต่ระดับความรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของผู้เรียนมีความแตกต่างกันมาก รูปแบบปัญหา มีความหลากหลาย อีกทั้งปัญหาเหล่านี้เมื่อไม่ได้รับการใส่ใจที่จะแก้ไขอย่างจริงจัง ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนคุ้นชินกับการใช้ที่ผิด แต่ตนคิดว่าถูกต้อง ส่งผลให้การแก้ไขและการศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางในระดับอุดมศึกษาทำได้ไม่เต็มศักยภาพ หากพิจารณาถึงหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน จะพบว่าวิชาหลักภาษาจีนจะเน้นในมาตรฐานครอบคลุม 2 ด้าน คือด้านทักษะทางปัญญา และด้านความรู้ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาที่ปรากฏอยู่ในแผนการจัดการเรียนการสอน (มคอ. 3) ประจำรายวิชาหลักภาษาจีนจึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนพึงตระหนักถึงความสำคัญ ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของรายวิชาที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ศึกษาทฤษฎี การใช้ภาษาจีนกลางที่ถูกต้อง เพื่อนำความรู้ไปต่อยอดในการสื่อสารและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น แม้ว่าผู้เรียนมีความคิดเห็นว่าการเรียนวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางมีความสำคัญและมีผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของตนเอง รวมถึงเป็นวิชาที่เน้นการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาจีนกลางของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงรายละเอียดของภาษาเรียนรู้ ข้อบกพร่องหรือความผิดพลาดทางภาษาของตน และช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นให้ผู้อื่นได้ เป็นตัวชี้วัดถึงระดับความเข้าใจของผู้เรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด แต่ทว่า พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนชาวไทยในปัจจุบันที่นิยมการศึกษารูปแบบกิจกรรมกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยเข้ามาช่วยสืบค้นและนำเสนอข้อมูล ดังนั้นกลวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมวางแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกันและได้ลงมือปฏิบัติ สืบค้นเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ด้วยความสำคัญและสภาพปัญหา อุปสรรคที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ในวิชาหลักภาษาจีน และได้เลือกดำเนินการในเนื้อหาเรื่องคำกริยานุเคราะห์ เนื่องจากเป็นเรื่องที่ผู้เรียนชาวไทยจำเป็นต้องเรียนรู้ อีกทั้งเป็นไวยากรณ์ที่ผู้เรียนมักใช้สับสน เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อการเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจในเรื่องคำกริยานุเคราะห์ของนักศึกษา ทั้งยังกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ ทบทวน เรียนรู้ไวยากรณ์จากข้อผิดพลาดของตน นำไปสู่การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในการใช้หลักภาษาจีนกลาง ผู้วิจัยหวังว่าคุณค่าของงานวิจัยนี้จะสามารถพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนได้อีกทางหนึ่ง

ขอบเขตงานวิจัย

1. นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

นักศึกษาศาสาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 23 คนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาหลักภาษาจีนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง กลุ่มเป้าหมายเคยศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 2 ปีและเคยผ่านการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) ระดับ 3 - 4 มาแล้ว ดังนั้นย่อมต้องเคยศึกษาเรื่องคำกริยานุเคราะห์พื้นฐานมาแล้ว

2. เนื้อหาการวิจัย

การศึกษาการใช้คำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่ผู้เรียนมักใช้สับสน และเป็นเรื่องที่ผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่มักใช้ผิด โดยอ้างอิงจากงานวิจัยด้านการใช้คำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย อีกทั้งยังได้ศึกษาคำอธิบายรายวิชา มคอ. 3 ของรายวิชาหลักภาษาจีน จึงได้กำหนดเนื้อหาที่ใช้ประกอบการดำเนินงานวิจัยได้ดังนี้

1. เรื่องความหมายและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์
2. คำกริยานุเคราะห์ที่ผู้เรียนมักใช้สับสน ได้แก่
 - 2.1 会 huì (เป็น สามารถ)
 - 2.2 能 néng (สามารถ มีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง)
 - 2.3 可以 kěyǐ (สามารถ ได้)
 - 2.4 想 xiǎng (ต้องการ อยาก)
 - 2.5 要 yào (ต้องการ)

จากคำกริยานุเคราะห์ที่นักศึกษาต้องเรียนรู้ จะสังเกตได้ว่าความหมายของแต่ละคำมีความใกล้เคียงกัน หากผู้เรียนไม่ได้ศึกษาอย่างละเอียด และถูกต้อง ย่อมส่งผลให้การนำไปใช้สื่อสารภาษาจีนเกิดข้อผิดพลาดและผิดหลักไวยากรณ์ภาษาจีนกลางได้

3. ระยะเวลาในการทำวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาหลักภาษาจีนที่ปรากฏใน มคอ. 3 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดให้เรื่องคำกริยานุเคราะห์จะจัดการเรียนการสอนจำนวน 3 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น สัปดาห์ที่ 1 ผู้สอนบรรยายจัดให้มีการทดสอบก่อนเรียน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อศึกษาเรื่องความหมายและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางของคำกริยานุเคราะห์ สัปดาห์ที่ 2 บรรยายการใช้คำกริยานุเคราะห์ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องทราบ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเรื่องศึกษาการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทยในลักษณะต่าง ๆ และฝึกปฏิบัติการนำคำกริยานุเคราะห์ไปใช้ในการแต่งประโยคหรือบรรยาย สื่อสารเป็นภาษาจีน สุดท้ายสัปดาห์ที่ 3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของเพื่อนในชั้นเรียน รวมถึงจากแหล่งข้อมูลอื่น ทำแบบทดสอบหลังเรียน และประเมินผลการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกันโดยการทำแบบสอบถาม

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ เพื่อเปรียบเทียบความรู้ ความเข้าใจของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือให้มีความรู้ในเนื้อหาสาระต่าง ๆ โดยการช่วยเหลือร่วมมือของสมาชิกในกลุ่ม นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ เช่น ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร ทักษะการคิด ทักษะการแก้ปัญหา เป็นต้น

1. คำกริยานุเคราะห์ (能愿动词) หรือเรียกอีกชื่อว่า “คำกริยาช่วย” (助动词) คือ คำที่แสดงถึงการมีความสามารถ ทักษะ ความเป็นไปได้ ความปรารถนา หรือความจำเป็น คำกริยานุเคราะห์จะวางอยู่ข้างหน้าคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ ทำหน้าที่เป็นบทขยายกริยา ในภาษาจีนกลาง สิ่งที่ยังระงังคือคำกริยานุเคราะห์คำเดียวกันอาจมีความหมายได้หลายอย่าง เช่น แสดงถึงทักษะ ความสามารถ ได้แก่ 能、会、可以 แสดงถึงความเป็นไปได้ เช่น 能、会 หรือแสดงถึงความปรารถนา ความต้องการ เช่น 想、要 เป็นต้น (Liu, 2001: 170-171, Huang and Liao, 2011: 11)

2. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยมีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รับผิดชอบหน้าที่ของตนเองและกลุ่มของตน เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะทางสังคมที่เน้นทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการยอมรับความแตกต่างของบุคคล นอกจากนั้นผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะการคิดและการแก้ปัญหา ลักษณะสำคัญของรูปแบบการจัดการเรียนรู้นี้เป็นรูปแบบที่เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยอาศัยความร่วมมือช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม เน้นการทำงานแบบร่วมมือกัน โดยออกแบบงาน (Cooperative Task) ซึ่งต้องอาศัยการทำงานแบบร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม งานนั้นจึงจะสำเร็จได้และการจัดโครงสร้างของการให้รางวัล (Reward Structure) กับกลุ่มจากการที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมกัน

3. ความรู้ ความเข้าใจ หมายถึง พฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายที่แสดงออกให้เห็นถึงทักษะหรือความชำนาญในการใช้คำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีน โดยวัดประเมินผลได้จากแบบทดสอบหลังเรียน นำไปสู่การนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้

วิธีการดำเนินงานวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนวัดความรู้ ความเข้าใจเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อและแบบทดสอบการเขียนแก้ไขประโยคที่ผิด จำนวน 5 ข้อ จัดทำขึ้นเพื่อคัดกรองนักศึกษาออกเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนออกจากกัน แล้วจึงจัดให้นักศึกษาเข้ากลุ่มใหม่ เพื่อให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเรียนรู้และฝึกปฏิบัติร่วมกัน แบบทดสอบการเขียนแก้ไขประโยคที่ผิดใช้เกณฑ์การประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะตามความเหมาะสม แบบทดสอบเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดและประเมินความรู้ของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย เนื้อหาในแบบทดสอบต้องการวัด ประเมินความรู้ ความ

.....
เข้าใจเรื่องกฎเกณฑ์การใช้ตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีน ความหมายและข้อควรระวังในการใช้คำกริยานุเคราะห์รวมถึงความสามารถในการแก้ไขข้อบกพร่องจากการใช้คำกริยานุเคราะห์ แบบทดสอบได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ (IOC) ได้ค่าความเที่ยงตรงระหว่าง 0.50 - 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้ แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 8 คนมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.34 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.40 - 0.85 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.82

2. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือ เนื้อหาในแบบสอบถามนี้จะแบ่งเป็น 5 ด้านประกอบด้วย 1) ด้านการออกแบบและเตรียมกิจกรรมของอาจารย์ผู้สอน 2) ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบการมีส่วนร่วม 3) ด้านกระบวนการทำงานกลุ่ม 4) ด้านการวัดและการประเมินผล และ 5) ด้านเอกสารประกอบการเรียนการสอน ลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ โดยการให้คะแนนตามหลักการของลิเคิร์ต (Likert) ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจ / เห็นด้วย ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจ / เห็นด้วย ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจ / เห็นด้วย ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจ / เห็นด้วย ในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ผู้ตอบมีความพึงพอใจ / เห็นด้วย ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้ความหมายของค่าที่วัดได้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ความหมาย โดยการให้ค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านและรายข้อตามการแปลผลของราตรี นันทสุคนธ์ (Nantasukun, 2011: 85-86) ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 - 4.50 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.51 - 3.50 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.51 - 2.50 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 - 1.50 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาหลักภาษาจีนเรื่องคำกริยานุเคราะห์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.80 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้

2. ขั้นตอนการวิจัย

งานวิจัยนี้ดำเนินการตามวงจร P-A-O-R ตามแนวคิดของ Kemmis and McTaggart (1988) กล่าวว่าการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่ไม่ได้มีความแตกต่างไปจากการวิจัยอื่นๆ ในเชิงเทคนิค แต่แตกต่างในด้านวิธีการคือการทำงานที่เน้นสะท้อนผลการปฏิบัติงานของตนเองที่เป็นวงจรแบบขดลวด เริ่มต้นที่ขั้นตอนการวางแผน (Plan) การปฏิบัติ

.....
(Act) การสังเกต ติดตาม (Observe) และการสะท้อนผลกลับ (Reflect) ผู้วิจัยจึงกำหนดรายละเอียดแต่ละด้าน
ดังนี้

2.1 P-Plan: ขั้นตอนการวางแผนและการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มจากผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนหลักสูตร คำอธิบายรายวิชา รวมถึงแผนการจัดการเรียนรู้ประจำรายวิชาหลักภาษาจีน ขั้นตอนต่อมาคือวางแผนกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละสัปดาห์โดยยึดหลักให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ร่วมสืบค้น ร่วมวิเคราะห์ ร่วมสรุป และร่วมกันหาคำตอบผ่านการตั้งคำถามเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง จากนั้นเตรียมอุปกรณ์ เอกสารประกอบ รวมถึงสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บข้อมูลประกอบการจัดทำงานวิจัย

2.2 A-Act: ขั้นตอนการลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ในแต่ละสัปดาห์ ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้รวมถึงลักษณะของกิจกรรม กระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล จากนั้นมอบหมายงานให้นักศึกษาลงมือปฏิบัติศึกษาคำกริยานุเคราะห์จากเอกสารประกอบการเรียนการสอน และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้คำกริยานุเคราะห์ของผู้เรียนชาวไทยจากแหล่งข้อมูลและงานวิจัยต่าง ๆ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างปฏิบัติกิจกรรม รวมถึงสรุปภาพรวมและเนื้อหาที่เรียนในแต่ละสัปดาห์ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหาที่ศึกษาไป นอกจากนี้ในแต่ละสัปดาห์จะมีการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนทบทวนบทเรียนเดิมก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียนใหม่ด้วย เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.3 O-Observe: ขั้นตอนการพัฒนา ติดตามผลการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ให้ผู้สอนใช้แบบทดสอบเพื่อประเมินผลการเรียนรู้เข้ามาช่วยในการติดตามผลการจัดการเรียนรู้ รวมถึงใช้กระบวนการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน การมอบหมายให้ผู้เรียนสลับกันนำเสนอผลงานการสืบสวนค้นคว้า และประเมินการทำงานของแต่ละกลุ่มร่วมกันโดยการตั้งคำถาม เพื่อสรุปข้อเท็จจริงให้ได้

2.4 R-Reflect: ขั้นตอนการสรุปผลการดำเนินการงานวิจัย โดยให้นักศึกษาสะท้อนความคิดเห็นและสรุปผลออกมา นำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร่วมสรุปและรายงานผลเป็นขั้นตอนสุดท้าย

3. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังดำเนินการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาหลักภาษาจีน เรื่อง คำกริยานุเคราะห์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามที่ออกแบบกิจกรรมไว้แล้วผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Sample)

3.2 ศึกษาผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน นำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบ เพื่อหาค่าความก้าวหน้าของผลการเรียนรู้ จากนั้นหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและร้อยละนำผลการเก็บรวบรวมข้อมูลมาจัดกระทำโดยใช้สถิติเบื้องต้น นำผลการวิเคราะห์มาสรุปผล

3.3 ด้านความพึงพอใจของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเรื่องคำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลาง แสดงข้อมูลออกมาในรูปแบบค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำผลมาแปลระดับความพึงพอใจ

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเรื่องคำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลาง โดยการหาความก้าวหน้า

การทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	t คำนวณ	t ตาราง
ก่อนเรียน (x_1)	23	13	2.80	16.41*	1.6955
หลังเรียน (x_2)	23	21.7	3.56		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่จัดรูปแบบการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสืบสวนสอบสวน พบว่านักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีผลการเปรียบเทียบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยผล T-Test = 16.41* ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่จัดการเรียนการสอนรายวิชาหลักภาษาจีน เรื่องคำกริยานุเคราะห์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแยกตามหัวข้อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบแยกตามหัวข้อการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์การวัดและ การประเมินผล	คะแนน เต็ม	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)		ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
ความรู้ ความเข้าใจในกฎเกณฑ์การใช้ คำกริยานุเคราะห์	15	7	9	1.56	1.50
การนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสาร	15	4	9	0.81	1.50
ความสามารถในการแก้ไขข้อบกพร่องจาก การใช้คำกริยานุเคราะห์	5	2	3.70	0.43	0.56
รวมทั้งหมด	35	13	21.70	2.80	3.56

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละหัวข้อของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เรื่อง คำกริยานุเคราะห์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คะแนนหลังเรียนเพิ่มสูงขึ้นทุกหัวข้อ แม้ว่าบางหัวข้อจะมีคะแนนเพิ่มขึ้นไม่มากนัก เช่น หัวข้อเรื่องความสามารถในการแก้ไขข้อบกพร่องจากการใช้คำกริยานุเคราะห์ แต่นับว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้า และสามารถเรียนรู้ เข้าใจไวยากรณ์ภาษาจีนกลางเรื่องนี้ได้ดีขึ้น

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาหลักภาษาจีน

เรื่อง คำกริยานุเคราะห์

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความพึงพอใจของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ด้าน ที่	ด้านการประเมิน	ผลประเมิน		แปลความ
		$\bar{X}$	S.D.	
1	ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.44	0.62	มาก
2	ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	4.23	0.66	มาก
3	ด้านกระบวนการทำงานกลุ่ม	4.26	0.67	มาก
4	ด้านการวัดและการประเมินผล	4.32	0.69	มาก
5	ด้านเอกสารประกอบการเรียนการสอน	4.42	0.68	มาก
เฉลี่ยรวมทุกด้าน		4.33	0.66	มาก

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความพึงพอใจของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาหลักภาษาจีน เรื่องคำกริยานุเคราะห์ พบว่ามีความพึงพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก หากพิจารณารายด้านพบว่า มีผลการประเมินระดับมากทุกด้าน ซึ่งด้านที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือด้านอาจารย์ผู้สอน ส่วนด้านที่มีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง เรื่อง คำกริยานุเคราะห์สามารถช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวได้ เห็นได้ชัดจากผลการเปรียบเทียบการทดสอบหลังเรียนและก่อนเรียน โดยผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีคะแนนเฉลี่ย 21.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.56 ค่า t คำนวณได้เท่ากับ 16.41 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้สามารถนำมาใช้ในชั้นเรียนวิชาหลักภาษาจีนได้ดี เมื่อพิจารณาการวัดและประเมินผลในหัวข้อต่าง ๆ พบว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์การใช้เรื่องคำกริยานุเคราะห์ได้ดีมากขึ้น แม้ว่าผลคะแนนความสามารถในการแก้ไขข้อบกพร่องจะเพิ่มไม่มากนัก แต่การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านนี้ได้พอสมควร

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความพึงพอใจของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.66 สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ หากพิจารณารายประเด็นจะพบว่าด้านที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจสูงสุดคือด้านการเตรียมความพร้อมของอาจารย์ผู้สอนมีค่าเฉลี่ย 4.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในวิชาหลักภาษาจีนเรื่องคำกริยานุเคราะห์ หลังเรียนสูงมากกว่าก่อนเรียน สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำมาใช้จัดการเรียนการสอน ในวิชาเชิงทฤษฎีหลักภาษา เช่น วิชาหลักภาษาจีนได้เป็นอย่างดี เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของรายวิชาที่ระบุไว้ในหลักสูตร และสอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิของรายวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนกลางที่ต้องการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์การใช้ภาษาจีน รวมถึงเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถจดจำเนื้อหาในเรื่องคำกริยานุเคราะห์ในภาษาจีนกลางได้ละเอียดมากขึ้น สามารถแยกแยะข้อแตกต่างระหว่างคำกริยานุเคราะห์ที่ศึกษาได้สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมายที่ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในแบบสอบถามว่า “การศึกษารูปแบบร่วมมือนี้ทำให้มีคู่คิด ไม่โดดเดี่ยว ผิดฝืนให้ตนเองและเพื่อนคิด วิเคราะห์มากกว่าการเรียนแบบท่องจำ” สอดคล้องกับงานวิจัยของดวงกมล ฐิติเวช (Thitivesa, 2011) ที่ระบุว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักศึกษาจัดระเบียบความคิดในสมองของตนเองในเรื่องไวยากรณ์ที่เรียนมา ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ครอบคลุมเนื้อหามากขึ้น

ในด้านการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหลักภาษาจีนกลาง เรื่องคำกริยานุเคราะห์ จากผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้จะช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจเรื่องกฎเกณฑ์การใช้ได้ดี จากการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ผู้วิจัยจะให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเพื่อศึกษากฎเกณฑ์การใช้คำกริยานุเคราะห์ด้วยตนเอง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ และนำไปสู่การนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารที่หลากหลาย สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนกลางสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติของ Lu (2013) ที่สนับสนุนให้การเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง มิใช่เพียงเรียนเพื่อท่องจำกฎเกณฑ์เพียงอย่างเดียว แต่ควรเรียนเพื่อให้นำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม อีกทั้งผู้สอนพึงตระหนักอยู่เสมอว่าการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนกลางให้ได้ผลดี ควรเป็นการเรียนรู้เชิงปฏิบัติให้มาก เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาทในการจัดการเรียนการสอน ช่วยเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองนำความรู้ไปใช้ ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆทางภาษาได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ กรณีศึกษาวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนของไพริน ศรีสินทร (Srisinthon, 2018) กล่าวว่าการส่งเสริมให้ผู้เรียนชาวไทยกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าตอบคำถามในชั้นเรียนวิชาไวยากรณ์ภาษาจีนนั้นควรส่งเสริมให้เกิดการทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยเหลือกันให้บรรลุเป้าหมาย ส่งผลให้การเรียนดีขึ้น ตลอดจนมีทักษะในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังเสนอแนะว่าควรใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มกันเอง ให้ผู้เรียนให้คะแนนเพื่อนด้วย และต้องแจ้งเกณฑ์การประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเสมอ

2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีบทบาท มีส่วนร่วมจะได้รับความสนใจมากกว่าการนั่งฟังอาจารย์ผู้สอนบรรยายอยู่เสมอ ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนต้องเตรียมศึกษาเนื้อหา และกระบวนการสอนแบบร่วมมือให้มากพอ เพื่อให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความน่าสนใจ และจัดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ ผู้สอนสามารถประยุกต์ขั้นตอนให้สอดคล้องกับผู้เรียนของตนเองได้ รวมถึงปรับเปลี่ยนขั้นตอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการสอน เพื่อให้ผลการจัดกิจกรรมตรงตามวัตถุประสงค์มากที่สุด ผู้สอนจะมีบทบาทในการเป็นผู้คอยชี้แนะ

.....
หรือเป็นผู้ให้คำแนะนำมากกว่าเป็นผู้สั่งให้ปฏิบัติ เกรียงไกร กองเส็ง (Kongseng, 2016) และงานวิจัยของ Zhou, 2007 กล่าวว่า การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนกลางนั้น ผู้สอนจะเป็นผู้สังเกตการณ์และคอยให้คำแนะนำระหว่างที่ทำการกิจกรรม การเรียนรู้แบบผสมผสานจะช่วยให้ผู้เรียนที่ไม่ถนัดในการท่องคำศัพท์หรือจดจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ภาษาจีนได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาที่สองจากการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ผู้สอนจัดขึ้น ทำให้การเรียนไวยากรณ์ของภาษาไม่น่าเบื่อ และยังสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์การทำการกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วย ทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (Khammanee, 2008) ที่กล่าวว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นสมาชิกในกลุ่มต้องมีการพึ่งพากัน มีทักษะในการสื่อสาร ปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลในทีม เพื่อเสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกัน อีกทั้งมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน พยายามทำงานเต็มความสามารถเพื่อบรรลุเป้าหมายต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำงานวิจัยไปใช้

งานวิจัยนี้ได้รับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและขั้นตอนการวิจัยโดยใช้วงจร P-A-O-R ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนที่ผู้สอนและผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติมากกว่าการนั่งฟังบรรยาย ดังนั้นในการนำผลงานวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องกำหนดขั้นตอนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ชัดเจน รวมถึงวิเคราะห์จุดมุ่งหมายและลักษณะของเนื้อหารายวิชา คำนึงถึงการออกแบบกิจกรรม รูปแบบของแบบฝึกหัดที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสังเกตข้อแตกต่างระหว่างความหมายและกฎเกณฑ์การใช้คำกริยานุเคราะห์ เช่น แบบฝึกหัดการสลับคำ (替换练习) หรือการเปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าเป็นประโยคปฏิเสธ ดังตัวอย่างประโยคนี้

① 我能骑自行车。 ⇨ 我会骑自行车。

② 我要去旅行。 ⇨ 我不想去旅行。

เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตข้อแตกต่างระหว่างการใช้คำกริยานุเคราะห์ด้วยตนเอง อีกทั้งยังสามารถจัดให้มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้เรียนได้อีกด้วย นอกจากนี้ขณะที่ผู้วิจัยจัดให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มเพื่อศึกษากฎเกณฑ์การใช้คำกริยานุเคราะห์ ผู้วิจัยจะให้สรุปแนวคิดหรือหลักการของคำกริยานุเคราะห์ออกมาในรูปแบบผังความคิด แล้วนำมาสรุปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะ แล้วนำความรู้ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าจำเป็นต้องมีการวิจัยซ้ำในเรื่องการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไปทดลองใช้ในการเรียนการสอนหลักภาษาจีนกลางเรื่องอื่นรวมถึงการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปพัฒนาปรับปรุงเพื่อดำเนินการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป เนื่องจากผลการวิจัยจะพบว่าความสามารถในด้านการแก้ไขข้อบกพร่องของการใช้คำกริยานุเคราะห์ของนักศึกษาแม้ว่าจะมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนผ่านเกณฑ์ แต่ยังคงถือว่าต่ำอยู่ ดังนั้นผู้วิจัยจะนำผลการวิจัยครั้งนี้กลับไปทบทวน เพื่อออกแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อแก้ไขปัญหาด้านความสามารถในการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้หลักภาษาจีนกลางเรื่องนี้ต่อไป

.....
References

- Chen, K. (2021). “New Achievements and Pending Problems of Sino-Thai Cooperation in Chinese Education”. **International Chinese Language Teaching Journal (ICLT)** 1(1): 22-28.
- Chen, Y. (2009). “The Analysis of Thai Students’ Error in Learning Chinese Auxiliary Verb”. **Journal of Language and Literature Studies** 2009(3): 132-135.
- Huang, B., and Liao, X. (2011). **Xiandai Hanyu**. 5th ed. Beijing: Higher Education Press.
- Huang, X. (2020). “The Analysis of Thai Students’ Error in Learning Chinese Auxiliary Verb”. **Modern Society** 2020(12): 199-200.
- Kemmis, S., and McTaggart, R. (1988). **The Action Research Planner (3rd ed.)**. Geelong, Australia: Deakin University Press.
- Khammanee, T. (2008). **Science of Teaching Pedagogy: Knowledge for Organizing Effective Learning Processes**. 22nd ed. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Kongseng, K. (2016). “A Comparative Study on Structure and Usage of Verb in Chinese and Thai Languages”. **Lampang Rajabhat University Journal** 5(1): 1-12. (in Thai)
- Liu, Y. (2001). **Practical Grammar of Modern Chinese**. Beijing: The Commercial Press.
- Lu, F. (2013). **Theories and Methods of Chinese Grammar Teaching**. Beijing: Beijing University Press.
- Lu, Y. (2003). **An Analysis of the Mistakes of Affirmative Verbs in Teaching Chinese as a Foreign Language**. Master of Teaching Chinese to Speakers of Other Languages Thesis in Tianjin Normal University, China.
- Nantasukun, R. (2011). **Classroom Research and Research to Improve Teaching and Learning**. Bangkok: Chut Thong. (in Thai)
- Office of the Education Council. (2016). **Research Report The Develop a Management System for Teaching Chinese Language at Elementary School in Thailand**. [Online]. Retrieved November 15, 2021, from <http://backoffice.onec.go.th/uploads/Book/1516-file.pdf>. (in Thai)
- Srisinthon, P. (2018). “The Effects of Applying Cooperative Learning in Teaching Chinese as a Foreign Language: A Case Study of a Chinese Grammar Course”. **Journal of Education Khon Kaen university** 41(4): 54-69. (in Thai)
- Thawongklang, S. (2015). “A Comparative Analysis on the Grammatical of Modals “Neng, Hui, Keyi” in Mandarin and “DAI” in Thai”. **Chinese Studies Journal** 1(1): 101-152. (in Thai)
- Tang, L. (2015). “The Analysis of Thai Students’ Error in Learning Chinese Auxiliary Verb and Teaching Suggestions”. **Journal of Language and Literature Studies** 2015(3): 115-116.

-
- Thitivesa, D. (2011). **The Effects of Cooperative Groups as Communicative Language Teaching Techniques for Teaching Grammar to English Major Students in a Suan Sunandha Rajabhat University**. [Online]. Retrieved November 30, 2021, from <http://ssruir.ssru.ac.th/bitstream/ssruir/492/1/060-54.pdf>. (in Thai)
- Zhang, H. (2015). “An Analysis of “neng” and “keyi” on Chinese teaching for Thai Students”. **Excellent composition for High School Journal** 2015(14): 99-100.
- Zhou, X. (2007). **Research on The Errors of Foreigners In Learning Chinese Grammar**. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.